

2:11 – 2:21

„To se mně smáli ve školce, já jsem ve školce dětem říkala, že máme doma lahve s krví. No měla jsem pravdu, ale pochopitelně to působilo poněkud děsivě.“

1. vstup: Paní Hana Formánková vzpomíná, jak vyrůstala jako dítě v prostorách dnešní nemocnice v Havlíčkově Brodě. V těchto místech žily a pracovaly Šedé sestry.

4:23 – 4:35

„A pro mě ty řádové sestry byly normálně běžná součást, protože jsem je potkávala v tom areálu nemocnice, nebo tam, jak jsem chodila do školy – ještě když jsem chodila do školy.“

2. vstup: Paní Formánková na ně moc ráda vzpomíná.

12:37 – 12:47

„Žvýkačka Pedro. A já jsem dostala normálně americkou žvejkačku od nich. No to bylo prostě něco.“

3. vstup: Za komunismu docházelo k pronásledování řádových sester, v brodské nemocnici byla situace trošku jiná.

15:50 – 16:08

„A tehdy byl tady ředitelem pan doktor Trnka, který byl primářem na chirurgii a až do roku tuším 52 byl ředitelem nemocnice, a on prý prohlásil, že: Dokud tady budu já, tak ty řádové sestry tady budou taky.“

4. vstup: Příslušnice řádu Šedých sester zde pracovaly do roku 1958, poté odešly do Úsobí.

16:18 – 16:24

„V Úsobí, to by starej rozpadlej zámek, a tam byla léčebna dlouhodobě nemocných.“

bublák

16:32 – 16:36

„Prostě tam se každě děsil, z těch děvčat, jako jestli tam dostane zaměstnání...“

bublák

17:04 – 17:12

Tohleto byla ta práce, kterou ty řádové sestry, to nikdo moc nechtěl dělat a ty řádové sestry tohleto dělaly.

5. vstup: Když řádové sestry nemocnici opustily, bylo potřeba za ně zajistit náhradu. Za jednu byly potřeba čtyři normální sestry.

Když sestry nemocnici opouštěly, nemohly si s sebou odvézt veškerý svůj majetek, takže něco věnovaly rodině paní Formánkové.

17:48 – 17.56

Tak my jsme v té jedné místnosti, co jsme měly na té transfuzní stanici, tak jsme měly tohleto pianino, od těch řádovejch sester.

6. vstup: Ovlivnilo paní Formánkovou v životě sousedství s řádovými sestrami?

Druhá nahrávka 0:40 – 1:05

My jsme je měly v úctě. Jako vždycky k těm řádovým sestrám, já jsem vždycky jako pociťovala respekt a úctu, protože ty co pracovaly v nemocnici, tak pro ně nebylo na světě vlastně, oni neměli nic jinýho, než tu péči o nemocné, nikam nespěchaly, takže v té nemocnici prostě trávily v podstatě veškerej svůj život a veškerej čas.